

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2017. nyár

Hálaadás egy csepp emberségért

Az Isten köztünk lévő szentségi jelenlétét Eucharisztianak mondja az egyházi tanítás, ami tág értelemben szentmisét, szűk értelemben az Oltáriszentséget jelenti. Az elnevezés magában hordozza a hálaadást Isten nagy szeretetéért, aki Jézus személyén keresztül bennünket

szolgál. Úrnapja hálaadást jelent a köztünk élő Istennek, aki képes motiválni, indító erőt és lelkesedést adni. A Komorán zenekar egyik dalszövegéből szeretnék egy rövid részletet megosztani a közösséggel:

*„Ahol megszűnik a világon a gyűlölet, s harag.
Ahol egy akkord nyomán a falak végleg leomlanak.
Ahol reggel a Rádiótól jókedvű lesz a nap.
Ott még: egy csepp emberség maradt.
Ahol érezni, a kimondott szó nem röpke pillanat.
Ahol az élet érték, s mögötte ezernyi áldozat.
Ahol az orvos, a fizikus, a tanár szava, nem csupán panasz.
Ott még: egy csepp emberség maradt.”*

(Egy csepp emberség c. dal)

Jézus szolgálata felfedi Isten szeretetének egy sajátos vonását. Ő az, aki egyszerre képes megszólítani a szegény és a gazdag, az egyszerű gondolkodású és a művelt, a bűnösnek bélyegzett és a társadalmilag elfogadott embert. Tanításának tanúsága szerint Istennél nincs személyválogatás (Róm 2,11), Ő képes

az embert leginkább emberként kezelni. Személyes életünkben és közösségi szinten is vonzó célkitűzés lehet számunkra, hogy egymással találkozzva megajándékozzuk a másikat egy csepp emberséggel. A személyválogatás nélküli szeretet – ami képes az embertestvért az embersége miatt tisztelni és

szeretni – felüdíti a szívet és a lelket egyaránt. A kereszténység alapját jelenti, hogy tudatos törekvés nélkül is szeretetben éltek, mert az Isten közelében hatott rájuk ez a végtelen emberszeretet. Áldjon meg minket az Örökkévaló,

hogyan tekintve is igaz legyen, amit megfogalmaztak a pogányságban élő emberek lelki őseink életét látva: „*Néz-zétek, mennyire szeretik egymást!*” Há-lát adok minden csepp emberségért, amit közösségünk érlelt ki magából.

Karesz atya

Az Egri csillagoktól a zsolozsmáskönyvig

Nagyon kicsi koromban olvastam az Egri csillagokat, a regény végén találkoztam először a Te Deummal. Nem tudtam még, mi ez, csak annyit értettem meg a regény történései kapcsán, hogy ha valami éjig érő nagy öröm éri az embert, hálaadásként szokás a Te Deumot énekelni.

Itt idézem Gárdonyi regényének részle-tét:

„Olyan elkeseredés vett erőt a török hadon, annyi volt a tűztől s fegyvertől sebesült, hogy mikor a pasák kiadták a topcsiknak a visszavonulásra való pa-rancsot, a többi még a reggelt se várta be. Otthagyták a sátorukat, poggyászu-kat, s útnak eredtek még éjjel.

Varsányi szavára mennyországi öröm szállotta meg a várbelieket. Az emberek táncoltak. A süvegüket a földhöz csap-kozták. A török lobogókat kitűzték. Az ágyúkat kilőtték.

Márton pap a mindig nála levő kézi ke-resztet az égnek emelte, s az öröm ör-jöngő hangján üvöltötte:

– Te Deum laudamus! S térdre csuklott, földre borult, csókolta a keresztet. Sírt.

A harangot kiemelték a földből. A ge-rendát, amelyen függött, két oszlopra tették. A harangot megkondították.

Bim-bam-bim-bam!... szólt vígan a ha-rang, s ahogy Márton pap a piac köze-

pén a keresztet tartva énekelt, köréje térdelt a nép, maga Dobó is.

Még a sebesültek is elővánszorogtak a zugokból és föld alatti termekből, s oda-térdeltek a többi mögé.”

A további évek során néha lehetett körmenetet tartani, a körmenetek után, a kitett Oltáriszentség előtt hallottam a Te Deumot énekelni. A gyermekeim isko-lás korában is énekeltük tanév végén, hálaadásul.

Mi is a Te Deum? Hálaadó ima? Zsol-tár? Ének?

A Katolikus Lexikon szerint a IV. szá-zadból származó, a Szentháromságot dicsőítő zoltárszerű imádság, melyet kezdetben húsvét éjjelén imádkoztak a megkereszteltékért. Később ünnepi szertartások, körmenetek, ájtatosságok befejező éneke. A VI. századtól egyes helyeken, ma az egész egyházban az ünnepnapi olvasmányos imaóra záróé-neke. Szerzője nem ismert, hangulata a legszebb zoltárokat idézi.

Valóban. Ahogy a szöveget olvasgatom, kimondottan hálaadást nem találok benne. Ez a himnusz Istent dicsőíti, emel-kedett stílusban, egybefoglalja a mennyet és földet, angyalok, kerubok, szentek, apostolok, próféták dicsőítik Istent, velünk együtt. A Szentháromsá-gos Isten dicsőítése, Krisztus, mint a

Dicsőség Királya dicsérete után az emberiség irgalomért, bűnbocsánatért, oltalomért esdekel a himnusz végén. De amikor Isten nagyságát, dicsőségét, mérhetetlen nagy Fölségét dicsérjük, egyben hálát is érzünk, hiszen ez a fenséges Isten a mi Istenünk, a mi Teremtő Atyánk, a mi Megváltónk, Szentlelke bennünk él. Pusztán Isten létéért és azért, mert gyermekeinek ismer el minket, hálásak lehetünk, ezért érezhetjük hálaadó imának is.

Ha ez az ima ilyen nagyszerű istendicséret, illő, hogy ne csak akkor imádkozzuk, ha valami nagy öröm ér, és hálát akarunk mondani Istennek (bár még hálaadóképp se fakad mindenki szívéből köszönet és hála), hanem legyen minél gyakrabban az imaóra, liturgia, egyéni imádságunk része.

Jó tíz éve kezdtem zsolozsmázni, örömmel találtam a zsolozsma rendjében ünnepnapokon a Te Deumot. Milyen szép és jó, hogy „csak úgy” dicsőítjük Istent, nagyságáért, fenségéért, szeretetéért, nem azért, mert épp kaptunk valami nekünk tetsző segítséget, kegyelmet, hanem akkor is, amikor

szinte semmi sem történik velünk, sőt akkor is, amikor szomorúságban, vesztésben vagyunk. A szentmisében a Glóriában is ezt énekeljük: „Hálát adunk Neked nagy dicsőségedért.”

Érdeemes elővenni az Ószövetségi Szentírást, Jób könyvében olvashatjuk, mennyi csapás és gyász érte ezt az istenfélt embert, de nem szűnt meg Istent áldani, nem beszélt Isten ellen. Mi is tegyük ezt, jó- és balsorsban dicsőítsük Istent, kérjük irgalmát.

A Te Deum szépsége nagyon sok zeneszerzőt megihletett, el sem tudnám sorolni a gregorián dallamoktól a többszólamú, hangszeres kísérettel ellátott művek szerzőit.

Az egyik változatot egész Európa hallotta, ismeri, amikor az Eurovízió adást néztük, Carpentier Te Deumának nyitó taktusait hallhattuk szignálként.

Az eredetileg latin nyelvű szöveget Pázmány Péter és Sík Sándor is lefordította magyar nyelvre, az Éneklő Egyház c. könyvben mindkettő megtalálható. A zsolozsmáskönyvben és a Hozsanna énekeskönyvben a Sík Sándor-féle fordítás használatos.

Molnár Istvánné

„Nem tízen tisztultak meg? Hol a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszajött volna, hogy hálát adjon Istennek, CSAK EZ AZ IDEGEN?”

Ugye leesett a tantusz? Lukács evangéliumában (Lukács 17,18) a tíz leprás meggyógyításának történetével találkoztunk. A tizből egy megköszönte Jézusnak.

Tényleg, hogy állunk a hálával?

Szeghy Ernő híres kármelita meséli el a következőt.

Egy rangos atya kapott egy feladatot: készítsen fel a halálra egy bitófára ítélt gonosztevőt. Mindent megpróbált vele, de az dacosan utasította vissza a vallási vigasztalást.

Az utolsó nap reggelén útban a börtön felé egy kislány toppant elé, és ibolyacsokrot kínált megvételre. „Nem kell az

nekem, kislányom” – de a lányka nem engedett. „Vegyen egyet, tisztelendő bácsi, ma még egyet sem adtam el, és édesanyámnak kell a pénz.”

Nos, megvette, de az úton végig a szerencsétlen kivégzendőn járt az esze. Belépett a kapun, és ösztönszerű mozdulattal odanyújtotta az elítéltnak a csokrot: „Nézze, egy kis ibolyacsokrot hoztam önnek.” A hatás bámulatos volt. A szerencsétlen átvette a virágot, mereven nézett rá, aztán egyszerre csak elkezdett keservesen zokogni. Ki tudná megmondani, hogy a kis bokréta valami gyöngéd emléket idézett fel benne, talán az édesanyjától kapott egyszer valamikor ilyet. Lehet, hogy a papnak ez a jószívűsége és figyelme törte le benne a dacot és a lázongást, elég az, hogy teljesen megtért, és Istennel kibékülve szenvedte el büntetését.

Valahol a háttérben ott kellett lennie az Úrnak, ahogy a Biblia utal rá: ha tevékenységünk mellett nincs ott az Úr, akkor hiábavaló minden mesterkedésünk, hiszen úgy is alakulhatott volna, hogy az illető mérgesen földhöz vágja a virágot.

Van-e valami hálára indító a történetben?

Meg lehet keresni!

Sajnos sok ember feledkezik meg a háláról. Mondjuk valamire szüksége van egy szomszédnak. Elkéri: „KÖSZ” – mondja, ha egyáltalán eszébe jut. Természetesen odaadom, természetesen vissza is kapom, a „KÖSZ” persze elmarad. Talán arra gondol az illető: minek ide valami hálanyilatkozat? Már máshol jár az esze... Lehet, hogy rossz-

szul esik annak, aki hiába várja a köszönő szót.

Megnéztem a Bibliában a tárgymutatót, hol és hányszor szerepel a „hála” szó. Hát bizony sokszor. Jézus sose feledkezett meg róla. Például Lázár sírjánál nem arra hivatkozott, hogy Isten fia vagyok, fel tudom támasztani barátunkat, hanem Atyjára gondol: „Atyám hálát adok neked, hogy meghallgattál és Lázár él!” (Ján 11,41) Valahogy mindig tudomásul veszi, hogy az ő ereje mellé kell az Atya párhuzamos tevékenysége. És sok ilyen van a Szentírásban, hogy meg ne feledkezzünk róla.

Gondoljunk most a mi kis világunk dolgaira. A sebtiben az ég felé küldött fohászokra. És ha teljesült, akkor is száll az ég felé a hála szava? Meglett a szép idő a kiránduláshoz. Jó lett a dolgozat. Győzött a csapatunk.

És hová lett mondjuk csak egy akkora hálaadó szó, hogy „KÖSZ”?

Persze a Bibliában illedelmesebb köszönetek vannak, és nem is maradnak el, mert az Úr nem feledékeny, sőt gondoskodik arról, hogy mindig legyen amiért hálát adhatunk.

Idézek pár sort a 99. zsoltárból:

„Mert valóban jó az Úr,
szeretete megmarad örökké
és hűsége nemzedékről-nemzedékre”

Legyen bennünk a készség, hogy köszönetet mondjunk Istennek a végéhez érkezett nap befejezéséért:

„Mai nap gondját magunk mögött hagyva

jólesik nálad nyugalomra lelni,
mindig örömmel sietünk hozzád
hálaadásra.”

Attila atya

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy meg-
értsenek,
hála legyen.

Hogy a sírókkal sími jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem félttem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen sze-
retnem,
hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak embe-
rek lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva fúthatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam:
úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!

Elsőáldozás

Beteljesednek... Mindent megkapnak... „*culmen et fons*”: az eucharisztia az élet *csúcsa és forrása*... Igen, az Úr 2017. esztendejében, május 21-én – Orbán Edith hitoktató és Karesz atya felkészítése után – 11 gyermek először részesül a szentáldozás kegyelmében a MÁV-telepen: Ágoston, Peti, Mandula, Kesi, Luca, Lujza, Eszti, Csabi, Zsófi, Bori és Málna.

Mi is történik a szívekben-lelkekben valójában? Miről is van szó – fel tudjuk fogni? Lássuk a gyermeki beszámoló realitását:

- Na, milyen volt az elsőáldozás?
- Furcsa.
- Miért?
- Nem tudom...

...

„Kár, hogy két szín alatti az áldozás, a bornak rossz az íze.”

...

Még a felkészítés alatt az egyik elsőáldozó tarthatott picit az első áldozástól, - vagy csak viccelt? - amikor azt mondta, hogy ők lesznek az „első áldozat”.

...

Akárhogyan is, gyermeki realitással vagy értetlenséggel reagálnak; ami a kereszteléssel már elkezdődött, az most élesebben folytatódik – elsőáldozóink innentől már egyre inkább bejárhatják az út csúcsra ívelő szakaszát. Velük pedig mi is. Hiszen ha az úgynevezett vizsgára segítettünk a felkészülésben, belefuthattunk olyan témákba, hogy például mi is az ima. A tananyagban megadott – és minden bizonnyal helyes – válasz szerint „az ima: beszélgetés Istennel”. Ez a kérdés akár otthoni beszélgetéssé is fajulhat, mely megoldoztathatja a felkészülő család tagjait. Mert beszélgetés-e az, ahol csak egyvalaki beszél? Beszélgetés-e egy szöveg versszerű elmondása? Apa, ti is így csináljátok? És persze, ha azt mondjuk: áldozás után imádkozz, akkor ez alatt mit értünk? Elménkből millió kérdés záporozhat, egyedül csak az a szerencse, hogy a rítus férfiasan frappáns egyszerűséggel, gondolatainktól mélyebbről, gyermeknek is érthetően (ám hit nélkül érthetlent) válaszol: ha hiszem, hogy az ostya Ő, akkor áldozás után nem tagadhatom le, hogy Jézus bennem van. Nem szükséges az eszemmel is értenem, hogy a középkori latin szó – *communio* – lelki közösséget, az *unio* pedig egységet jelent... Megeszem. Magamba olvasztom. Bennem az Isten. 1:0

Ugyanígy, az első gyónásba lehet, hogy mi szülők is beleizzadunk. Mert hát lehet, hogy valamilyen szinten együtt készülünk a gyónásra, szülői támogatással. És aztán nem csak futószalagon ledarálják a listát és automaticce megkapják a túloldali futószalagról, hogy „Najólván, mondjalelkétMiatyánkot, éselvanintézve”, hanem lelki vezetésben, lelki beszélgetésben részesülhetnek. És a bánatimában bocsánatot kérnek Istentől, amiért Őt embertársaikban megbántották. Ezt nem lehet mindig a teljes misz-

tikus mélységéig átélni. De lehet gyakorolni. A lelkiismeretvizsgálattal. A bánatima szövegének elmondásával. *Communio*. A másikon az Isten. 1:1
Természetesen május 21. óta az elsőáldozók közül többen már negyedik, ötödik vagy sokadik áldozók is lettek. Istennek legyen hála!

Kovács Miklós

Te miért adsz hálát az elmúlt tanévből?

A visszajelzések látása örömmel tölti el az életemet. Egy kedves idős hölgy is jelzést adott, amikor megszólított, mondván: „Köszönöm, hogy kezet fog velem a mise után. Ez az egyetlen valódi emberi találkozásom a héten.” Jó befogadó befogadottnak lenni.
(*Karesz atya*)

Hálát adok a gyerekeimért, a családomért, és amik velünk történtek az elmúlt időszakban. Karesz atyáért, a közösségünkért, azokért az emberekért a közösségünkben, akik áldoznak az energiájukból és az idejükből a közös célokért. A gyerekekért, akik egyre többen vannak körülöttünk. Végül pedig azért, hogy részese lehetek azoknak a nagyszerű dolgoknak, amik a családomban és a közösségünkben történnek.
(*Nagy Péter*)

Hálát adok az Úrnak mindenkiért. Hálát azért, hogy taníthatok és eközben tanulhatok, s mialatt tanulhatok, ugyanakkor taníthatok. Hálát adok az emberi lét megéléséért, Istennel való szüntelen kapcsolatért, mellyel érdemtelenül megajándékoz. Mindezt irgalmas szeretetéből. (*Orbán Edith*)

Voltaképpen mindenért hálát adhatok, ami velem, velünk történt. Azért is hogy meg vagyunk épen, egészségesen, hogy van munkánk, szépek és okosak a gyermekeink, unokáink; barátok szerető közege vesz körül, és hogy nincsenek olyan vágyak bennem, bennünk, amely miatt hiányérzetet éreznék. Hatvan felett, közel az ezüstkorhoz, az ember már lassítani szeretne, és kicsit szemlélni. Istenem, köszönöm az elmúlt éveket... (*Székely Gábor*)

Ha az elmúlt tanévre gondolok, leginkább az jut eszembe, hogy milyen gyorsan elröpült! Szinte most volt, hogy takarítottuk a szépen felújított templomot, hogy kedves gyermek és anyuka hangokat élvezhettünk az igazán üdítő gitáros miséken, hogy Karesz atya homíliáiban sok-sok értékes gondolatot kaptunk. Közben az iskolámban sem volt eseménytelen az év – sok diákunk választotta a tantárgyamat érettségi tárgynak – így nem csak a „szokásos” tanulás, hanem a plusz izgalom is jelen lehet és lehetett: vajon hogy sikerül az érettségi? Jó szurkolni a gyerekeknek, mikor azt látja a felkészítő tanár, hogy a diákja szívesen küzd a szép eredmény eléréseért. Mindezekért – és persze, még sok minden másért is – köszönet és hála Neked, Urunk! (*Gergó Ági*)

Hálát adunk Urunk három gyermekünkért, minden örömteli pillanatért és minden nehézségért, változásért, ami által formálsz bennünket. Hálát adunk az elsőáldozó kis csapatért és a közösségért, ahová tartozhatunk. *(Székely Anikó és Végh Karcsi)*

Most elsősorban a komfortzónámon inneni és túli egyéni, egyházközségi, közösségi élményekért adok hálát, melyek egyrészt megerősítettek a küldetésemben, másrészt lehetőséget adtak a fejlődésre, hogy a határaitam átlépve megtapasztaljam az élet azon dimenzióit, melyeket a Gondviselés láttatni szeretne velem. *(Juhász Anita)*

Az elmúlt év során sokszor megtapasztaltam a gondviselést a családi és közösségi életünkben is. Hálát adok a jó gondolatokért és a hozzá kapott lelki erőért és bátorságért. Köszönöm, hogy olyan emberek vesznek körül, akikkel összekapaszkodva szép és igaz dolgok születhetnek bennünk és körülöttünk. *(Kuba Kati)*

Lassan a 90. évem felé ballagok, a június mégis mindig az évvárókra emlékeztet. Most az elmúlt egy esztendőért mondhatunk ujjongó szívvel hálát a mi Urunknak! Templomunk reménytelen állapotból született újjá, ebben a gondviselő Isten végtelen, atyai szeretetét köszönhetjük meg újra és újra. A magam csendes hálaadása az időért szól, azokért a napokért, amelyeket ajándéku ad még nekem... *(Annus néni)*

És TE miért adsz hálát az elmúlt tanévből?

Ady Endre: Köszönöm, köszönöm, köszönöm

Napsugarak zugása, amit hallok,
Számban nevednek jó ize van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban
S éles, szomorú nézéseimben.

Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet
S hol dőltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az én értem vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sirást,
Köszönöm tört szívü édes anyámat,
Fiatalságomat és büneimet,
Köszönöm a kétséget, a hitet,
A csókot és a betegséget.

Köszönöm, hogy nem tartozok senkinek
Másnak, csupán néked, mindenért néked.
Napsugarak zugása, amit hallok,
Számban nevednek jó ize van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Könnyebb a lelkem, hogy most látván vallott,
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.

Ablakok – életrajzok 3.

Templomunkban a tavaszi hónapokban elkészült és helyére került két újabb színes üvegablak, Boldog Meszlényi Zoltán és Boldog Batthyány-Strattmann László képmásaival. Ahogy már írtuk, a megújuló ablakokon a 20. századi magyarság boldoggá avatott vagy avatás előtt álló, vértanúként vagy hitvallóként tisztelt nagy alakjai fog-nak szerepelni. Sorozatunk harmadik részében Batthyány-Strattmann László életrajzával folytatjuk a bemutatásukat.

Boldog Batthyány-Strattmann László; emléknapja január 22.

1870-ben született nagynevű, ősi főnemesi család hercegi ágába, sokféle iskola és léha ifjúkor után végül megtalálta életcélját, 30 éves korára végezte el az orvosi egyetemét. A szemészetre specializálódott, eredményeiről tudományos folyóiratokban is beszámolt. Moson megyében, köpcsényi kastélya mellett kórházat építtetett, ahol folyamatosan igen nagy számú beteget kezel, egész életében körülbelül 30.000 szemműtétet végzett. Az első világháború alatt a köpcsényi körzeti orvos feladatait is ellátta, majd mivel birtokai nagy része az elcsatolt országrészekben maradt, Körmentre költözött, ahol magában a kastélyban rendezett be kórházat.

Kórházaiba messziről érkeztek a betegek, elsősorban a szegényeket gyógyította, tőlük fizetséget nem fogadott el, sőt, a legszegényebbeket ő maga támogatta, erre áldozta vagyona nagy részét. Naplójába ezt írta a gyógyításról: „*Szeretem a hivatásom, a beteg megtanít Istent egyre jobban szeretni, s Istent szeretem a betegben, s a beteg többet segít nekem, mint én neki!*”

Példás családi életet élt, feleségével, aki szemészi munkájában asszisztensként is segítette, 11 gyermeket neveltek fel. Családjával minden nap járt szentmisére, naponta áldozott, rózsafüzért imádkozott és Szűz Mária zsolozsmáját is elmondta. Különös tisztelettel fordult Szűz Mária és Szent József felé. Imádkozott műtetei előtt és közben is. 1916-ban feleségével és egyik fiával együtt belépett a ferences harmadrendbe. Betegei lelki gondozásával is törődött, szentképeket adott nekik, együtt imádkozott velük.

1931-ben halt meg rákbetegségben, már ekkor is sokan szentként tisztelték, temetésére rengetegen jöttek el a régi betegei közül is. Kultusza nem halványult el később sem, sokan látogatták sírját, imádkoztak közbenjárásáért, 1944-ben pedig szentté avatási eljárását is megindították, ami azonban a háború befejezése után megakadt és csak 1987-ben indult újra. 1989-ben közbenjárására egy csodás gyógyulás történt, amit hosszú vizsgálódás után a hivatalos egyházi fórumok is elismertek, így II. János Pál pápa 2003. március 23-án boldoggá is avatta Rómában.

Istenünk, te Boldog Batthyány-Strattmann László hitvallót csodálatos buzgósággal ajándékoztad meg, hogy a szegényeken és a betegeken segítsen, családja iránt pedig a hűséget és a szeretetet gyakorolja. Az ő közbenjárására add, hogy szükségét szenvedő testvéreinknek mi is segítségére legyünk, és életünk folyamán minden körülmények között állhatatosan szolgáljunk neked. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Családi jelmondata: Hűséggel és szeretettel (Fidelitate et caritate).

Beszámoló a templomi belső munkálatok legújabb történéseiről

1. Elkészült a belső válaszfal. Ezzel kialakítottunk egy zárt teret a kórus alatt, amelynek több funkciója lehet. A legelső és legfontosabb, hogy teret ad a meglévő urnatemető (amely mára már megtelt) bővítésének. Az urnatemető bővítésével kapcsolatos tervezések megtörténtek, a szerződést megkötöttük a vállalkozóval, így a munkálatok június közepén megkezdődnek. A teljes urnatemető-bővítés júliusban be is fejeződik, így további közel 300 darab urnahelyet alakítunk ki. Az új urnahelyek az egyházi rendelkezéseknek megfelelően már csak véges időtartamra válthatók majd. (20-25 évről lehet szó későbbi döntésünk alapján.) Az alacsony belmagasságú teret télen könnyen befűthetjük, így a leghidegebb időben misézésre is alkalmassá tehető. Ezen kívül a szentmisék alatt – szükség esetén – a gyerekekkel ki lehet menni úgy, hogy közben minden hallható a szentmiséből.

2. Az új orgona megérkezett Amerikából Budapestre a vámraktárba. Most a rá vonatkozó vám- és adóügyeket kell elintéznünk még, és azután szállítják ki a templomba. Reméljük, hogy június végére megszólalhat az új orgonánk a templomunkban. Az orgona gyűjtés május hónap végi állás szerint 1 650 000 Ft-nál tart már. Köszönjük a testvérek nagylelkű felajánlásait, és továbbra is várjuk az adományokat!

3. Az új, színes ólomüveg ablakokból 4 darab már elkészült, beépítésre került. A következő kettő beépítése június végére várható. A szeptemberi plébániai napunkra már nyolc ablak lesz készen. Mivel az ablakokat készítő művész nő télen hosszabb betegségen esett át, nem készülhet el az eredeti terveink szerint az összes ablak a plébániai napra, hanem inkább karácsonyra várható.

Gergó Lajos

Ottlík Géza: Az utolsó mese

Volt egyszer egy elvarázsolt királyfi, aki egy tündérszép királykisasszony kezére pályázott. De csak úgy kaphatta meg, ha előbb legyőzi a hétfejű sárkányt, felépíti a kacsalábon forgó kastélyt, s felébreszti és megneveteti a befalazott, alvó királykisasszonyt. Sok-sok vesződség, kaland, hőstett, utazás és munka árán legyőzte hát a hétfejű sárkányt, felépítette a kacsalábon forgó kastélyt, és felébresztette az alvó királykisasszonyt. No, az mindjárt elmosolyodott, s megtartották a lakodalmat.

Aztán, hogy ez is véget ért, leültek egymással szemben, és mosolyogtak.

De eltelt egy nap, s még egy, még egy. Már az első is igen hosszú volt, mert sok órából állt, az órák meg sok percből, a percek sok másodpercből.

– Hát most mihez fogjunk? – kérdezte a királyfi.

– Most boldogok vagyunk – mondta a felesége.

– Igaz is.

De három nap múlva a királykisasszony szólalt meg.

– Mit is csinálunk most? – azt kérdi.

– Hát boldogok vagyunk – mondta az ura.

– Vagy úgy, persze.

Megint mosolyogtak egymásra egy napig, de akkor egyszerre felállt mind a kettő.

– No csak.

– Van egy ötletem – mondta a királyfi. – Befalazlak és elaltatlak megint.

– Jó!

– Lerombolom a kacsalábon forgó kastélyt, és föltámasztom a hétfejű sárkányt. Hogy újra legyen mit építenem, és legyen kit legyőznöm.

Neki is fogott mindjárt. Csakhogy ez nem volt már olyan egyszerű. Sem a sok vesződés, még több hőstett, sem kaland, jövés-menés árán sem bírta lerombolni a kastélyt – mert az mindig elfordult előle a kacsalábakon -, még kevésbé bírta helyére tenni a sárkány levágott hét fejét, s nem lehetett a királykisasszonyt sem befalazni, elaltatni többé. Teltek a napok, amikből hónapok lettek és rövid esztendők, s így küszködtek.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Könyvajánló

Annie M. G. Schmidt: Titi a toronyház tetején

Úgy vélem, nincs föbb ismérve egy jó könyvnek, mint az, amikor az utolsó mondat kiejtése után a következő másodpercben elhangzik a kérdés, hogy akkor most kezdjük újra, ha lehet! Velünk ugyanis ez történt, a gyerekeim részéről egyöntetű tetszésre talált a könyv. Szerencsére aznap fedeztem fel, hogy néhány héttel azelőtt megjelent már a második rész, így szünet nélkül tudtuk folytatni Titi történetének olvasását.

Titiét, aki egy nagyon jó szándékú és segítőkész kisfiú, akinek igazán helyén van a szíve. Teljes természetességgel tűnik fel a színen piros daruskocsijával, talál és foglal magának lakást a toronyház tetején, és lopja be magát észrevétlenül a szívünkbe, az életünkbe... Megérkezése után szinte azonnal barátokra lel Titi a házban és környékén: Gerda, a galamb, Zsazsa, a – megszokottal ellentétben – kedves kis csótány, Penna bácsi, akinek könyvesboltja van, Ágica, akinek nem lenne szabad a lábát sem kitenni az utcára, lévén Patyolatné kislánya, és a nagyon rendetlen, ám nagyon vendégszerető Trappolkák személyében.

Először is megmenti Zsazsa életét Patyolatné „karmai” és rovarirtója elől, majd Aléluskát, a tériszonyos mókust bűvészkedik le a fáról, Ágica igencsak bátor és hatékony, azonban anyukája előtt titkolandó segítségével. Az a fránya ruha ugyanis fára mászás közben nem csak hogy bepiszkolódik, de el is szakad. De hála Penna bácsi nagyszerű ötleteinek, no meg a Hagyd magadon! Ruhatisztító Szalonnak és a folyékony műanyagnak, a tisztaruha-kérdés – mely, ha belegondolunk, teljesen elhanyagolható, ám anyukának nagyon is fontos – is megoldódik. Később a betegen ágyban fekvő Ágica kívánságait igyekszik Titi teljesíteni. Aztán a Trappolkákkal együtt Gerda nyomára bukkannak. Közben Titi tévét és autót szerel, ott segít, ahol tud. Patyolatnéval és a házmesterrel is hősiezen megküzd barátainak közbenjárása segítségével. Végül orvosi tanácsra a Trappolkák és Ágica a tengerhez, Szellőpartra utaznak,

ahova a kisfiú is velük tart. Azonban innen is előbb tér haza, mint társai, mivel újabb, megoldandó feladat szólítja.

Hosszan részletezhetnénk kalandjait, de a finom humorral, határtalan derűvel és hatalmas szeretettel megírt sorokat, melyek az illusztrációval teljes egységet alkotnak, sőt szöveg és kép rendkívüli módon erősíti is egymást a humor tekintetében, nehéz lenne hangulatában érzékeltetni, szívből ajánlott inkább olvasni.

És igen, az életünkbe is belopózik szép csöndesen (vagy inkább harsány kacagással) Titi. A gyerekek nálunk ugyanis tegnap már ki is osztották a szerepeket. Kisfiam természetesen Titi. Ki más lehetne Ágica, mint a kislányunk. Nekem Patyolatné hálátlan szerepe jutott, azt azonban leszögezték, hogy én azért nem vagyok olyan rosszindulatú, mint ő, (hát, köszönöm...) de a rendmánia azért stimmel. Apa meg persze Trappolka bácsi, akitől most idéznék egy gondolatot: „Persze, hogy a földre, és ne törődj a rendtelenséggel. Így van ez, ha egy férfi ennyi gyerekkel lakik együtt... nem csinálunk semmit, és máris fölfordulás lesz.”

Az említett derű és könnyedség, jószándék és a jó ügyért való apró lépésekben történő erőfeszítés és a másik elfogadására való törekvés ível át a könyv lapjain. Otthonosság és melegség sugárzik a sorokból, megérkezés, hazatalálás. Titi kis világa elvezet bennünket a saját szívünkig.

Huszárszky Zsuzsa

FELHÍVÁS

A plébániai Karitászcsoport szeretettel vár mindenkit, fiatalokat, idősebbeket, ifjú nyugdíjasokat, akik szívesen részt vennének a csoport munkájában. Jelentkezni lehet kéthetente szerdán 9 és 11 óra között a Közösségi Házban.

Templomunk miserendje

Vasárnap délelőtt 10 óra és este 7 óra,
hétfő este 6 óra, szerda és péntek reggel 8 óra,
minden hónap első szombatján este 6 óra.

Gyóntatás: vasárnap fél 10-től a mise kezdetéig, illetve egyéni megbeszélés szerint.
Az urnaterem a szentmise előtt és után látogatható.

Friss híreink, képes tudósításaink megtalálhatók honlapunkon, a <http://xvjszp.hu> címen és a www.facebook.com/xvjszp oldalon.